

MERIDIANO LICÉJAUS
BENDRUOMENĖS
LAIKRAŠTIS

2024 m. žiema, Nr. 20

skaitykite:

PREZIDENTO ŽODIS	P. 3
MOKYTOJAS KITU KAMPU: RITA	P. 4
MOKINYS KITU KAMPU: EGLĖ	P. 8
KĄ APIE TAVE SAKO TAVO MĖGSTAMIAUSIAS KŪČIŲ PATIEKALAS	P. 10
KELIOS PADRIKOS MINTYS APIE IZRAELIO IR PALESTINOS KARĄ	P. 11
GIDAS IŠGYVENANT ŽIEMĄ	P. 13

PREZIDENTO ŽODIS

Selim Čurlu

Sveiki, Meridiano licėjaus bendruomenės nariai!

Tiems, kurie dar nespėjo susipažinti, o galbūt ir tiesiog užmiršusiems, aš, Selimas – mūsų mokyklos naujasis prezidentas. Noriu tarti Jums kelis žodžius.

Tapimas mokyklos prezidentu man nėra tik titulas. Tai įsipareigojimas vadovauti, tarnauti ir skatinti teigiamus pokyčius mūsų bendruomenėje. Kaip išrinktas mokinių atstovas, stengsiuosi atlikti savo tarpininko vaidmenį tarp mokinių ir mokytojų.

Viena iš pagrindinių mano pareigų – būti mokinių atstovu. Tai apima aktyvų mokinių problemų ir poreikių sprendimą užtikrinant, kad jūsų balsas būtų išgirstas. Nesvarbu, ar mokinys pasisako už ugdymo turinio pokyčius, ar užklausinės veiklos skatinimą, prezidentas ieško išeities ir palaiko ryšį tarp mokinių ir mokyklos administracijos. Todėl Jūsų idėjos visuomet laukiamos.

Be to, mokyklos prezidentui pavesta ugdyti mokinių vienybės ir bendruomeniškumo jausmą. Tai apima renginius, veiklas ir iniciatyvas, kurios suburia mokinius ir kuria teigiamą atmosferą. Įvairiais būdais – nuo dinamiškų veiklų iki labdaros akcijų – stengsiuosi sustiprinti mokyklos dvasią. Suprantu Jūsų interesus ir bandysiu kurti aplinką, kurioje kiekvienas jaustųsi įvertintas. Kartu su mokinių parlamentu stengsimės įnešti įvairovės į kasdienybę.

MOKYTOJAS KITU KAMPU: RITA

Kalbino Patricia Vosyliūtė

Kadangi girdėjome be galo daug gerų atsiliepimų apie įdomias ir inovatyvias veiklas dailės pamokose, nusprendėme pakalbinti būtent šios srities specialistę, įdomią ir bendraujančią asmenybę, šviežiai prisijungusią prie Meridiano licėjaus mokytojų kolektyvo – dailės mokytoją Ritą.

1. Kaip apibūdintumėte save ir kaip Jus apibūdintų draugai?

Artimi draugai apibūdina kaip pašėlusią. Taip yra todėl, kad jie pažįsta mane jau labai labai LABAI daug metų. Su amžiumi išmokau elgtis gerokai santūriau, priimti socialines elgesio normas.

2. Kas Jus įkvepia arba motyvuoja gyvenime?

Man labai svarbu jausti prasmę. Jeigu matau, kad projektas ar veikla yra prasminga, gali sukurti pridėtinę vertę, tai motyvuoja. Ir atvirkščiai, jeigu netikiu, kad veikla ar užduotis prasminga – labai sunkiai prisiverčiu ją atlikti. Bėda ta, kad tiksliai nustatyti, kur čia bus, o kur nebus prasmės ateityje, ne visuomet įmanoma. Taigi, stengiuosi ieškoti balanso.

3. Ar yra kokia nors knyga, filmas ar muzika, kuri Jus stipriai paveikė?

Apie knygas galėtume atskirą interviu įrašyti! Kartais stoviu prieš lentynas ir leidžiu žvilgsniui klaidžioti knygų nugarėlėmis, ypač jei jaučiuosi „užstrigusi“, ieškau atsakymų ar įkvėpimo. Manau, kad tinkama knyga tinkamu metu gali tapti išganymu. Turiu keletą mėgiamų autorių, skaitau patikusį kūrinį keletą kartų. Viena iš tokių knygų yra suomių rašytojo Arto Paasilinna „Zuikio metai“. Skaitau ją nuo vėlyvos paauglystės iki dabar. Kartą, per didelį išpardavimą, nusipirkau papildomai tris egzempliorius, kad galėčiau dovanoti ir skolinti kitiems. Iš tiesų nepaprasta knyga, parašyta lengvai skaitomu stiliumi, nors tema ir sudėtinga – pasitraukimas iš visuomenės ieškant prarastos savasties.

4. Kaip leidžiate laisvalaikį savaitgaliais arba per atostogas?

Esu gamtos besiiilginti miestietė. Todėl geriausiai išvėdinu galvą būdama miške arba lankydamu muziejus ir galerijas. Sakyčiau, kad mėgstu keliauti, bet tai nebūtų tikslu, nes kitose šalyse labiausiai trokštu tiesiog aplankyti meno muziejus. Lietuvoje meno rinka nėra labai didelė ir dažnai tenka pakeliauti jei noriu pamatyti įdomesnius autorius gyvai.

5. Ar turite kokių nors įdomių ar neįprastų gyvenimo tikslų?

Esu užkietėjusi mikofilė, šiuo metu užsibrėžiau rasti, išmokti atpažinti keletą mažiau žinomų grybų rūšių. Taip pat norėčiau nuvykti į Suomiją vėlu rudenį į rudųjų voveraičių augimvietes.

6. Kokius žmones laikote savo didžiausiais įkvėpimo šaltiniais?

Galėčiau vardinti mane žavinčius žmones, tačiau jau patyriau, kad visuomenėje parodoma žymių žmonių pusė yra tik ledkalnio viršūnė, visi jie turi rutiną, būtinią gyvenimą – labai panašų, kaip bet kurio iš mūsų. O aukšti pasiekimai kurioje nors srityje dažniausiai reiškia, kad teko kažką paaukoti. Mane įkvepia žmonės, kurie gyvena autentišką gyvenimą.

Pavyzdžiui, turiu draugę, kuri išsikraustė į mišką, savo rankomis pasistatė pasakų namelį, augina daugybę šunų, reabilituoja ir į laisvę paleidžia pelėdas, o jeigu neįmanoma paleisti, augina jas, suteikdama maksimaliai kokybišką gyvenimą. Tai nėra lengvas gyvenimas, bet dar sunkiau gyventi primestus vaidmenis ir nebūti savimi.

7. Koks yra įsimintiniausias įvykis iš vaikystės?

Kai buvau labai maža, gal dvejų metų, Kauno zoologijos sode mane pagavo gandras!

8. Kokia šventė yra mėgstamiausia ir kodėl?

Mėgstu Rasų šventę, daug metų ją minėjau specifinėje vietoje, net buvau tapusi kupolių puokštės aiškintoja. Užgavėnės žavi galimybe paleisti savo pašėlusią pusę – rėkauti ir triukšmauti nesivaržant. Iš karto po Užgavėnių seka liturginė Pelenų diena, dvasininkas beria (realius!) pelenus ant galvos, tardamas „dulke, žmogau, buvai, dulke pavirsi“. Ši šventė – labai tyli, egzistencinės išminties diena.

9. Ar turite augintinių? Jūs save laikote šunų ar kačių žmogumi?

Turiu du šunis – Sibiro haskę ir Briuselio grifonę. Neįsivaizduoju savo gyvenimo be šunų. Ir ypač haskių. Dar auginame du Guldo amadinus ir visai neseniai į namus atkeliavo dvi tarakonės. Naminių gyvūnų esu auginusi daug ir įvairių, bet niekada negyvenau su kate, taigi jos man yra nepažintos.

10. Jeigu dabar galėtumėte keliauti laiku, į kurį amžių ir kokią šalį keliautumėte?

Šiuo metu laikiu kovą suplanuotos kelionės į Florenciją, todėl norėčiau nusikelti į Renesanso laikų Italiją.

11. Kokią dainą pasirinktumėte dainuoti karaoke?

Neseniai teko dainuoti karaoke Solo Amsamblio „Įstriži žiburiai“ – mielai pakartočiau.

12. Jeigu turėtumėte pasirinkti vieną patiekalą, kurį valgytumėte visą likusį gyvenimą, ką pasirinktumėte?

Lengvas klausimas – šviežius žirnelius!

.....

MOKINYS KITU KAMPU: EGLĖ

Kalbino Gabriela Vosyliūtė

1. Labas, Egle! Kiek žinau, jau ilgą laiką buriuoji. Ir buriuoji profesionaliai. Gal galėtum papasakoti, kaip sužinojai apie šį sportą ir kas tave įtraukė?

Vasarą visada važiuoju į Juodkrantę. Ten gyvenantys žmonės, mano kaimynai, vieną vasarą pradėjo buriuoti Nidoje. Mama, sužinojusi, kad yra tokia galimybė, mane irgi užrašė. Šis sportas patraukė mano dėmesį savo neįprastumu. Taip pat buriuojant būna labai smagu, nes didelis greitis. Negaliu nepaminėti ir komandos, linksmų, draugiškų ir atsipalaidavusių žmonių.

2. Koks tavo įsimintiniausias įvykis ar istorija iš buriavimo?

Šią vasarą dalyvavau Europos čempionate ir užėmiau 11 vietą. Buvo sunku, varžybos vyko 3 dienas ir buvo silpnas vėjas,

bet vis vien pasiekiau gerą rezultatą.

3. Ką pasakytum ar palinkėtum norintiems pradėti buriuoti?

Visiems pradedantiems buriuoti norėčiau palinkėti nemesti buriavimo po pirmų nepavykusių varžybų, nes tobulėjimui reikia laiko ir kantrybės. Taip pat labai svarbu neišsigąsti stipraus vėjo, geriau pasidžiaugti jo teikiamais privalumais.

4. Kokios tavo mėgstamiausios atostogos, kodėl?

Labiausiai laikiu pavasario atostogų, nes jų metu išvažiuoju buriuoti į kitas šalis. Tad ne tik užsiimu savo mylimu sportu, bet tuo pačiu metu ir pamatau pasaulį bei susipažįstu su naujais žmonėmis.

5. Ko labiausiai pasiilgsi baigusi mokyklą?

Po mokyklos baigimo visada prisiminsiu savo klasiokus ir gražiausią bei nuoširdžiausią direktoriaus pavaduotoją – Jolantą Riaukienę. Be abejo, visada pasiilgsiu ir valgyklos bandelių su cinamonu.

6. Jeigu galėtum pakartoti vienerius savo gyvenimo metus, kurie metai tai būtų, kodėl?

Kadangi būtent šie, 2023 metai, buvo geriausi mano buriavimo karjeroje, niekada nepraleisčiau progos juos pakartoti dar kartą ir viską patirti iš naujo.

7. Papasakok kokį nors juokingą ar įsimintiną prisiminimą iš vaikystės.

Kažkada tėčio draugas parodė man magijos triuką ir iki šiol negaliu suprasti, kaip jis tai padarė. Jis paėmė rašiklį, kuris magiškai dingo iš jo rankos ir atsidūrė kitame kambario gale, dėžutėje. Įdomiausia, kad dėžutė buvo uždaryta.

Ką apie tave pasako tavo mėgstamiausias Kūčių patiekalas?

Marta Misiūnaitė

Aguonų pienas – prie Kūčių stalo ateini tik pasėdėt, nes „visos tos silkės gąsdina“.

Kūčiukai – jei išrankumas būtų liga, tu sirgtum sunkiausia jos forma.

Silkė su džiovintais vaisiais – nekenti vaikų.

Spanguolių kisielius – esi vaikas.

„**Silkė pataluose**“ – emociškai subrendai tik tada, kai pradėjai valgyti toki maistą.

Silkė su grybais – turbūt pats sau ją ir pasigaminai, nes savo noru tokio patiekalo ant stalo niekas kitas nedėtų.

Kepta žuvis – vertini paprastus dalykus. Bet nieko daugiau apie tave ir nepasakysi...

Grybų pyragėlis – prisivalgai tik jų ir paskui skundiesi, kad niekas kitas daugiau „nebetelpa“.

Burokėlių mišrainė – toks liūdnas žmogus, kad per Kūčias iš viso stalo pasirinktum burokėlių mišrainę?

Kūčia – gal dar ir laidinį telefoną naudoji?

Morkų salotos su džiovintais vaisiais – tokių žmonių nebūna, tad ir neklasifikuojam.

Mėsa – kartais naujovės tau ne „į naudą“...

Kelios padrikos mintys apie Izraelio ir Palestinos karą

Gustė Kručkaitė

Šių metų spalį pasaulį sudrebino žinia apie teroristinės palestiniečių organizacijos „ Hamas“ karinį įsiveržimą į Izraelio teritoriją. Kadangi Artimųjų Rytų politika man buvo tolima tema, šis įvykis paskatino patyrinėti Palestinos ir Izraelio nesantaikos priežastis, istoriją ir niuansus. Nėra nuostabu, jog žiniasklaidoje ir socialiniuose tinkluose pasipylė neaprėpiamai daug informacijos, pasidalinimų, išsakomų nuomonių. Tačiau jos tikrai nebuvo vienareikšmės – iš pradžių, kol neturėjau daug žinių apie šį konfliktą, negalėjau patikėti kai kurių asmenų žodžiais. Negalėjau suprasti, kaip jie gali pateisinti šitokią „ Hamas“ žiaurumą, kaip jie nuvertina Izraelio gyventojų išgyvenimus, kaip jie smerkia tuos, kurie išreiškia užuojautą aukoms. Negana to, sustiprėjo antisemitinės nuostatos, padaugėjo neapykantos nusikaltimų prieš žydus pasaulyje. Tačiau vėliau supratau liūdną tiesą, kuri buvo minima ir R. F. Kuang romane „ Babelis“ – vienintelis pastebimas pasipriešinimas kolonizacijai yra žiaurumas, tik tai gali sudrebinti sistemą.

Viskas yra nesibaigianti žiaurumo grandinė – pažeminta Palestinos tauta siekė jėga atsikirsti už daugiau nei 70 metų trukusį pažeminimą ir skausmą, bet padarė tai pačiu nežmoniškiausiu, brutaliausiu būdu, o Izraelio valdžia, rūpindamasi savo šalies saugumu, vis mėto bombas ant nekaltų Gazos civilių. Apie šitos grandinės priežastis galima mąstyti ir mąstyti – kuo daugiau apie tai samprotauju, tuo stipriau ima sopėti širdį. Deja, ginklas visais laikais buvo politinių nesutarimų sprendėjas, tačiau kodėl žmonija leido šitaip viskam susidėlioti? Kodėl žmonės, iš prigimties jautrios ir intelektualios būtybės, neranda jokių naujų, civilizuotų kelių? Kodėl toks stiprus keršto troškimas, suvienodinantis ir nusikaltėlių, ir kerštaujantįjį? Kodėl dėl galingųjų sprendimų turi žūti nekalti civiliai, kurie nesirinko gimti šiose teritorijose ir tiesiog troško ramaus, pilnavertiško gyvenimo? Kodėl iš vaikų turi būti išplėšta teisė užaugti? Kodėl, vardan

ramybės ir laisvės, šitiek daug žmonių turi kentėti ir išgyventi siaubingus įvykius? Į šiuos klausimus negaliu rasti atsakymo – apie juos pagalvojusi imu suprasti, kaip mūsų visuomenė yra atsiribojusi nuo žmogiškumo. Kad ir kaip tai būtų graudu, aš ir kiti paprasti žmonės negalime nieko pakeisti – mes galime palaikyti diskusiją, dalintis įrašais, galvoti apie aukas, tačiau žmonija vis tiek elgsis gyvuliškai, leis kartotis istorijai ir rūpinsis tik savo grupių išlikimu. Taigi, ar visų išaukštintasis *Homo sapiens* tikrai tiek daug pasikeitė nuo pirmykštės sriubos laikų?

Gidas išgyvenant žiemą

Izabelė Zakarauskaitė

Žiemos pradžia, neabejotinai, yra vienas gražiausių metų laikotarpių. Į tamsiausius miesto kampus ima skverbti kalėdinių lempučių šviesa, kurios grožį pranokti tegali pirmųjų snaigių tviskesys. Žvelgiant pro langą ir matant šviežio sniego pusnis širdis suvirpa: tavyje esantis vaikas kviečia žaisti. Tačiau ką daryti, kai meilė iš pirmo žvilgsnio ima blėsti ir

šalančios kojos, tamsūs rytai ir slidūs šaligatviai tampa kasdienybe, o pasibaigus šventiniam laikotarpiui vienintelis dalykas, kurio belieka laukti, tėra stipriai vėluojantis pavasaris? Šiame straipsnyje pateiksiu keletą idėjų kaip išgyventi žiemą ir praskaidrinti tamsias žiemos dienas.

Turbūt niekam ne naujiena, jog žvarbų žiemos vakarą geras filmas į širdį įneša pliūpsnį šilumos. Kino gerbėjams galiu rekomenduoti šventinę „Pasakos“ kino teatro programą. Šią žiemą kino

teatruose galite žiūrėti saldžią ir magijos kupiną istoriją visai šeimai „Vonka“, mano numylėtą, dūmais ir kava kvepiančią Jimo Jarmuscho mozaiką „Kava ir cigaretės“, romantinės komedijos klasiką „Kai Haris sutiko Salę“, o Naujųjų metų išvakarėse bus rodoma režisierės Sofijos Kopolos „Priscilla“ išankstinė premjera apie Priscillą Presli, Elvio Preslio žmoną. Naujųjų metų dieną „Pasaka“ rodys jau tradicija tapusį filmą

„Pusryčiai pas Tifanį“. Tiek namuose, tiek kino teatre patirta kinematografiška kelionė suteikia mums progą pailsėti nuo kasdienių rūpesčių ir į pasaulį pažvelgti kitomis akimis, todėl šią žiemą raskite sau laiko praleisti filmo magijos apsuptyje.

Jeigu kino teatro žavesio nepakanka jus sušildyti, išgerkite puodelį kavos ar kakavos vienoje iš daugelio jaukių sostinės senamiesčio kavinių. Aš rekomenduočiau Pilies gatvėje, Signatarų namų patalpose įsikūrusią kavinę „Eskedar“, „Coffee Circus piano“ Mėsinių gatvėje ar Pamėnkalnio gatvėje esančią „Elska coffee“. Šiltų gėrimų ragauti drauge pasikvieskite draugą ar draugę, kavos puodeliu pavaišinkite artimąjį.

Dar vienas būdas pabėgti nuo Vilniaus gatvėse atkakliai tykančios žvarbos – apsilankyti muziejuje ar galerijoje. Išnaudokite savo laisvą laiką plėsdami akiratį ir gilindami savąjį pasaulėžiūrą. Vilnius yra kupinas puikių muziejų, tad apsilankykite Vilniaus paveikslų galerijoje ir pamatykite Vilniaus 700-osios sukakties minėjimui skirtą parodą „Svetimas, tapęs savu: daugialypis meninio Vilniaus veidas“ arba užėikite į vieną iš daugelio Valdovų rūmuose esančių ekspozicijų, o po to užsukite į Vilniaus valdovų rūmų kieme įrengtoje ledo čiuožykloje.

Tačiau mano asmeninė rekomendacija yra apsilankyti Radvilų rūmų dailės muziejaus pietiniame korpuse. Ten atidarytos dvi senosios Vakarų Europos tapybos meistrų parodos „Gyvastingieji senojo pasaulio profiliai“ ir iš Ukrainos atvežti „Nuostabieji karo pabėgėliai“. Itališkų peizažų ir prancūziškų portretų pagalba bent valandėlei pabėkite nuo žiemą visad juodai balto lietuviško kraštovaizdžio.

Norėdami, jog mūsų dienose būtų daugiau džiaugsmo, turėtume prie to prisidėti ir mes patys. Šią žiemą kartą nuo karto pasilepinkite ir pasidovanokite sau šiltas kojines, kvapnią žvakę ar iki šiol neragautos arbatos. Dovana sau – tik vienas iš daugelio būdų padaryti niūrias žiemos dienas kiek linksmesnes.

Galiausiai, mano nuomone, veiksmingiausias būdas palengvinti lietuviškos žiemos našta – dosnumas ir gerumas. Būti dosniu yra svarbu visais metų laikais, tačiau žiemą, kuomet taip lengva paskęsti monotonijoje ir miestą dabinančiuose pilkuose atspalviuose, širdingumas yra kaip niekada reikšminga. Žiemą stenkitės būti geraširdiški ir kantrūs savo artimiesiems, nepelnytai dosnūs ir supratingi nepažįstamiems. Palengvinkite vargstančio žmogaus dieną. Padėkite draugui, klasiokui, bendradarbiui, savanoriaukite, aukokite, šypsokitės. Niekas taip nešildo širdies kaip aktyvus jos įdarbinimas nuoširdžiai ir nesavanaudiškas aplinkinių mylėjimas.

Maltiečiai

- 1485 - 5 eurai.
- 1410 - 10 eurų.

.....

turinį kūrė:

- Patricia Vosyliūtė (11B)
- Gabriela Vosyliūtė (11B)
- Gustė Kručkaitė (11B)
- Izabelė Zakarauskaitė (11B)
- Marta Misiūnaitė (12)

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-Berniukevičienė
Igoris Zujevas